

FINANÇAMENT DELS PARTITS, AL CÈSAR EL QUE ÉS DEL CÈSAR (I II)

Context

La tempesta desencadenada per l'escàndol de corrupció a la Fundació Orfeó Català-Palau de la Música no només no tendeix a perdre força sinó que va donant pas a successius episodis que revelen la magnitud de l'afer i la catadura moral de pretesos prohoms del país.

A l'epicentre de la polèmica hi ha la Fundació Trias Fargas, la primera beneficiària de les generoses contribucions de Fèlix Millet. Per bé que no és pas CDC l'únic partit que s'ha beneficiat d'un finançament irregular.

El patronatge a costa de la cultura catalana

Un dels elements que contribueixen a enverinar l'anomenat cas Millet és que la trama s'hagi orquestrat des d'una entitat senyera de la cultura catalana i que fons que havien de servir per a la promoció de la cultura catalana hagin acabat finançant fundacions de partits polítics o, el que encara és més pervers, enriquint el patrimoni personal i familiar d'alguns dels seus gestors.

És per això que, en el millor dels casos, és immoral que el destí dels fons de la Fundació Orfeó Català servissin per sostenir les despeses de la Fundació Trias Fargas o qualsevol altre destí que no respongués als objectius fundacionals de l'entitat.

I per això mateix no es pot pretendre justificar les aportacions econòmiques assegurant que són "totalment legals"¹ o insistir en defensar-ne "la legalitat perquè totes les donacions es van fer a través de transferències bancàries"².

Per si el cas no fos prou tèrbol per insistir en aquesta línia d'evasió de responsabilitats, el mateix Oriol Pujol, que reclamava dies abans publicar els polèmics informes del Govern de la Generalitat, ara es despatxi assegurant que "no donarem els papers a la premsa perquè qui els ha de tenir, que és Hisenda, ja els té"³.

1 Felip Puig, 2 d'octubre de 2009

2 David Madí, 6 d'octubre de 2009

3 9 d'octubre

CDC, a través de Felip Puig, no ha deixat de defensar-se sembrant dubtes. En aquesta línia s'inscriuen les declaracions de Puig oacusant ERC i el PSC d'haver estat afavorits per la condonació d'un deute bancari. Informació absolutament falsa, pel que fa Esquerra, perquè no es va condonar cap deute sinó que es va renegociar a terminis el pagament d'aquest

“...sobre el que no es pot parlar és millor callar”

Interessadament hi ha qui s'ha afanyat a sucari-hi pa en l'afer Millet, és el cas del PSC i del PP. Els primers, malgrat que en el passat han viscut autèntics escàndols de corrupció (cas Filesa) o que en l'actualitat reben generoses contribucions d'entitats de crèdit, a través de les seves fundacions. I els segons, a través de la diputada Dolors Montserrat, que demana ara una comissió d'investigació quan el seu partit, esquitxat per una trama corrupta sense parangó, nega la mateixa comissió d'investigació pel cas Gürtel.

També s'han afanyat a voler espolsar-se les puces polítics com Duran Lleida, generalitzant les sospites com si això l'eximís de responsabilitat quan dirigents d'UDC han estat condemnats per finançament il.legal del partit. El de Duran Lleida és un flac favor a la transparència.

Transparència

És i ha estat Esquerra la formació política pionera en la limitació de les despeses electorals (al Parlament) i en impulsar l'aprovació d'una llei de finançament dels partits polítics (a les Corts espanyoles) malgrat les reticències o la desídia de la majoria de formacions polítiques.

També ha estat Esquerra la impulsora de l'Oficina Antifrau, un ens que cada dia es revela com a més necessari i que ha d'exercir una funció preventiva per abordar tota mena d'irregularitats.

CDC ha d'aclarir les seves fonts de finançament. No només pel cas Millet, principal donant de la Fundació de CDC, sinó per la resta de sucoses aportacions que rep de diverses constructores (Copisa, Tramisa, FCC Construcción i Grupo Maquinaria Ferroviaria) que el 2005, segons els comptes de la mateixa Trias Fargas, van fer entrega de sengles quantitats de 60.000 euros cadascuna, la meitat del que va aportar la Fundació Orfeó Català, 120.000 euros.